

Rechtvaardiging

door dr. J. Owen

DE ZUIVERE WAARHEID

Owen heeft veel bedenkingen van zijn vijanden moeten verdragen. Ze verzetten zich hevig, zoals Luther al voorspelde, tegen de leer van de rechtvaardiging, die ook Owen zo zuiver en Schriftuurlijk had uitgelegd. Owen wil daarom nog wat ingaan op die dingen, waarover Hotchkisse met hem het hevigst redetwistte. Uitspraken van Owen werden door deze man in een verkeerde zin verdraaid. Het ging hier bij Owen als bij vele anderen van Gods knechten. Door weglatingen en toevoegingen veranderen ze de hele zin der waarheid die Gods getrouwe dienaren hebben uitgedragen. Zulke onbenulligen bezorgen de ware leraars veel moeite, smart en werk. Ze laten hen dingen zeggen, die ze nooit gezegd of bedoeld hebben. Owen is hier zeer verontwaardigd over. Hij voelde zich verplicht die schrijver te zeggen, dat de werken die in het stuk der ontdekking voorkomen, geen invloed uitoefenen in hun rechtvaardiging. Verder laat hij het maar voor wat het is, omdat hierover al heel veel van hem en andere godzalige schrijvers geschreven en uitgelegd is. Hij vond dit maar een onaangename onderbreking van zijn betoog en zegt met nadruk, dat onze zonden aan Christus, en Zijn gerechtigheid aan ons moet toegerekend worden, wil het wel met ons zijn. Dit is juist het geloof waarvan Owen verzekerd is te willen leven en sterven. En in welke zin Owen deze dingen gelooft, wil hij hierna verklaren. Hij kan er goed inkomen dat zulke lieden die met hem twisten, deze zalige wisseling van onze zonden met die van Christus' gerechtigheid, deze leer die hij verdedigde, niet kunnen verstaan. Van hen geldt wat Paulus schrijft, dat het Evangelie bedekt is in degenen die verloren gaan. Vervolgens zegt Owen dat men over dit stuk nooit rechtmatige denkbeelden kan vormen, tenzij men een duidelijk begrip heeft van de leer der genoegzame voldoening. Hij ziet daarmee op de inkomst van Gods genade door Jezus Christus in het geheel van onze betrekking tot God. Daarbij had hij ook de delen van onze gehoorzaamheid opgenomen. Van dien aard was er niets te vinden in onze eerste gesteldheid ten tijde van onze schepping. Voor de val was er die betrekking en gehoorzaamheid door de wet van onze schepping. Wij waren

geschapen in een stand waarin onze personen een onmiddellijke betrekking hadden op God als onze Schepper, Onderhouder en Beloner. Er was geen verborgenheid der genade in het verbond der werken werkzaam. Niets meer werd er ter volmaking van die stand geëist, dan hetgeen ons in de schepping was medegedeeld. Daardoor waren we in staat gesteld een loonwaardige gehoorzaamheid te volbrengen. *“Doe dat en gij zult leven”*, was de enige regel van onze betrekking tot God. Er was oorspronkelijk niets in onze godsdienst wat het Evangelie onder de benaming van genade, goedertierenheid en liefde Gods verstaat, waaruit onze gunstige betrekking voortkomt en gegrond is.

Wat Owen nu laat volgen, moeten we als afgescheiden kerken maar eens goed in de oren knopen, want de waarheid die Owen daarin uitspreekt, lijkt mij ver onder ons geweken. Owen toont aan dat niets dan de tussenkomst van een Middelaar ons de rechtvaardigheid voor God verwerft. Hij laat zien dat er buiten dit optreden van de Borg geen sprake van de aanneming in Zijn gunst kan zijn. Hij zegt dat deze waarheden het leven en de ziel van de ware godsdienst uitmaakt. Het is de voorname inhoud van het Evangelie en het middenpunt van alle waarheden die daarin voorkomen.

Me dunkt dat hij hier veel dwalingen weerlegt. Het Evangelie is sterk afgezwakt in onze dagen. De ware kern en inhoud van de boodschap uit Gods Woord wordt zo niet meer verstaan. Men verkondigt een ander evangelie, waarin niet de leer van Gods Woord, maar allerlei soort bevindingen die aan Gods Woord vreemd zijn, normatief geacht worden. Zelfs onder Gods volk kom je de vreemdste uitspraken tegen. De een lijkt het van de ander over te nemen. Zelf zou ik soms ook zulk soort bekeerde mensen wel gelijk gegeven hebben als ze het over het zogenaamde leven hebben, als ik vanbinnen niet bemerkte had dat God er niet in meekwam. Onderzoek naar de Schriftuurlijke verklaring van onze heilsleer van de reformatoren, Hollandse – en ook vooral de Engelse en Schotse – oudvaders, wordt er maar weinig meer gedaan. Dezen spreken en leren heel anders dan het hedendaagse leerbeleid van onze kringen. Men legt de grond van ‘s mensen leven en zaligheid buiten Christus of naast Christus. De godsdienst is over het algemeen zo langzamerhand in onze kringen een zelfgenoegzame godsdienst geworden.

Helaas doet zich in ons oudgereformeerd kerkverband ook deze verschuiving voor. Het is tevergeefs dat we erop aandringen die oude beproefde waarheid, die onze vaders leerden, op de kansels te blijven lezen. Het verzuim daarvan versnelt het uithollingproces van ons gereformeerd kerkelijk leven. Men gaat het ervoor houden wat het niet is en daarmee houden we op echt oudgereformeerd te zijn. Houd het toch in de gaten, want we glijden af, in een bodemloze afgrond.